Raad
van State

200900969/1/V1.
Datum uitspraak: 12 november 2009

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, van 24 december 2008 in zaak nr. 07/48158 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 1 november 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om afgifte van een document waaruit het rechtmatig verblijf als gemeenschapsonderdaan blijkt, bedoeld in artikel 9, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000, afgewezen.

Bij besluit van 14 december 2007 heeft de staatssecretaris het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 24 december 2008, verzonden op 7 januari 2009, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht (hierna: de rechtbank), het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 4 februari 2009, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 8:66, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb), voor zover thans van belang, doet de rechtbank binnen zes weken na de sluiting van het onderzoek schriftelijk uitspraak.

Ingevolge het tweede lid kan de rechtbank deze termijn met ten hoogste zes weken verlengen.

Ingevolge het derde lid wordt van deze verlenging aan partijen mededeling gedaan.

Ingevolge artikel 8:78, voor zover thans van belang, spreekt de rechtbank de beslissing, bedoeld in artikel 8:77, eerste lid, aanhef en onder c, in het openbaar uit.

2.2. In grief 5 klaagt de vreemdeling dat de uitspraak van de rechtbank niet binnen zes weken na sluiting van het onderzoek ter zitting is gedaan, dat deze termijn evenmin tijdig is verlengd en dat niet is gebleken dat de uitspraak in het openbaar is uitgesproken, nu de rechtbank desgevraagd te kennen heeft gegeven dat geen proces-verbaal van openbaarmaking is opgemaakt.

2.2.1. Het beroep van de vreemdeling is op 24 september 2008 ter zitting van de rechtbank behandeld. Uit de op de zaak betrekking hebbende stukken kan niet worden afgeleid dat de rechtbank partijen heeft medegedeeld dat de uitspraak met ten hoogste zes weken is verlengd. Vervolgens heeft de rechtbank op 24 december 2008 uitspraak gedaan.

2.2.2. Ook indien aangenomen moet worden dat de rechtbank de termijn voor het doen van een uitspraak heeft verlengd, klaagt de vreemdeling niet alleen terecht dat de in artikel 8:66 van de Awb gestelde termijn voor het doen van uitspraak door de rechtbank is overschreden, maar ook dat, voor zover de klacht daartoe strekt, van deze verlenging geen mededeling is gedaan. Dit leidt evenwel niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 18 juli 2003 in zaak nr. 200303674/1; AB 2004, 3) is de in voormeld artikel neergelegde termijn een termijn van orde waarop geen sanctie is gesteld.

Gelet op het karakter van deze termijn heeft het niet meedelen door de rechtbank van de verlenging evenmin een rechtsgevolg.

2.2.3. De uitspraak vermeldt dat deze in het openbaar is uitgesproken op 24 december 2008. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 24 februari 2003 in zaak nr. 200300583/1; AB 2003, 327) dient, indien de uitspraak vermeldt dat deze in het openbaar op een bepaalde datum is uitgesproken, er van uitgegaan te worden dat dit zo is. Dat geen proces-verbaal van openbaarmaking is opgemaakt is daarom niet van belang.

Nu deze klacht evenmin leidt tot vernietiging van de aangevallen uitspraak, faalt grief 5.

2.3. Ingevolge artikel 17, eerste lid, van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap (hierna: het Verdrag), voor zover thans van belang, is een ieder burger van de Unie die de nationaliteit van een lidstaat bezit.

Ingevolge artikel 18, eerste lid, heeft iedere burger van de Unie het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij dit Verdrag en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.

Ingevolge artikel 49, voor zover thans van belang, zijn de beperkingen op het vrij verrichten van diensten binnen de Gemeenschap verboden ten aanzien van de onderdanen der lidstaten die in een ander land van de Gemeenschap zijn gevestigd dan dat waarin degene is gevestigd te wiens behoeve de dienst wordt verricht.

Ingevolge artikel 1, aanhef en onder b en c, van Richtlijn 73/148/EEG van de Raad van 21 mei 1973 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van onderdanen van de Lid-Staten binnen de Gemeenschap ter zake van vestiging en het verrichten van diensten (hierna: richtlijn 73/148/EEG), heffen de Lid-Staten, onder de in deze richtlijn omschreven voorwaarden, de beperkingen op van de verplaatsing en het verblijf van onderdanen van Lid-Staten die zich naar een andere Lid-Staat willen begeven in de hoedanigheid van personen te wier behoeve een dienst wordt verricht en van de echtgenoot en kinderen beneden de 21 jaar van deze onderdanen, ongeacht hun nationaliteit.

Ingevolge artikel 4, tweede lid, voor zover thans van belang, komt het verblijfsrecht voor degenen te wier behoeve de dienst wordt verricht, overeen met de duur van de dienstverrichting. Indien deze duur drie maanden of minder bedraagt, geldt de identiteitskaart of het paspoort, waarmee betrokkene het grondgebied heeft betreden, als verblijfsvergunning.

Ingevolge artikel 6, voor zover thans van belang, kan de Lid-Staat voor de afgifte van de verblijfskaart en van de verblijfsvergunning van de aanvragers verlangen het document waarmee zij zijn grondgebied hebben betreden over te leggen.

Ingevolge artikel 2, aanhef onder punt 1) van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38/EG), wordt voor de toepassing van deze richtlijn onder "burger van de Unie" verstaan: een ieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit.

Ingevolge dat artikel, aanhef onder punt 2), voor zover thans van belang, wordt onder "familielid" verstaan: de echtgenoot.

Ingevolge artikel 3, eerste lid, is deze richtlijn van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

Ingevolge artikel 6, eerste lid, hebben burgers van de Unie het recht gedurende maximaal drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten dan de verplichting in het bezit te zijn van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort.

Ingevolge het tweede lid, is het eerste lid eveneens van toepassing ten aanzien van familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten en die de burger van de Unie begeleiden of zich bij hem voegen, en in het bezit zijn van een geldig paspoort.

Ingevolge artikel 7, eerste lid, aanhef en onder b, heeft iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven indien hij voor zichzelf en voor zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het socialebijstandsstelsel van het gastland, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het gastland volledig dekt.

Ingevolge het tweede lid, voor zover thans van belang, strekt het verblijfsrecht van het eerste lid zich uit tot familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten en die de burger van de Unie begeleiden en voldoen aan de voorwaarde onder b.

Ingevolge artikel 8, eerste lid, voor zover thans van belang, kan het gastland voor verblijven van meer dan drie maanden burgers van de Unie de verplichting opleggen om zich bij de bevoegde autoriteiten te laten inschrijven.

Ingevolge het derde lid, aanhef en tweede streepje, kunnen lidstaten ten aanzien van een burger van de Unie die valt onder artikel 7, lid 1, onder b), voor de afgifte van de verklaring van inschrijving slechts verlangen dat hij een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort overlegt en bewijst dat hij aan die bepaling voldoet.

Ingevolge het vierde lid, voor zover thans van belang, mogen de lidstaten niet het bedrag van de bestaansmiddelen vaststellen dat zij als toereikend beschouwen, maar moeten rekening houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene.

Ingevolge artikel 9, eerste lid, verstrekken de lidstaten indien de duur van het voorgenomen verblijf van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten langer is dan drie maanden hun een verblijfskaart.

Ingevolge het tweede lid, voor zover thans van belang, verlangen de lidstaten voor de afgifte van de verblijfskaart overlegging van de volgende documenten:

a) een geldig paspoort;

b) een document waaruit de verwantschap of het bestaan van een geregistreerd partnerschap blijkt;

c) een verklaring van inschrijving, of indien een inschrijvingssysteem ontbreekt een ander bewijs van verblijf in het gastland.

Ingevolge artikel 14, eerste lid, behouden burgers van de Unie en hun familieleden het verblijfsrecht volgens artikel 6 zolang zij geen onredelijke belasting vormen voor het socialebijstandsstelsel van het gastland.

Ingevolge het tweede lid, voor zover thans van belang, behouden burgers van de Unie en hun familieleden het verblijfsrecht van de artikel 7 zolang zij voldoen aan de aldaar genoemde voorwaarden. In specifieke gevallen van redelijke twijfel over de vraag, of een burger van de Unie of zijn familieleden wel voldoen aan de voorwaarden van artikel 7 kunnen de lidstaten zulks verifiëren. De verificatie geschiedt evenwel niet stelselmatig.

Ingevolge het derde lid leidt een beroep van de burger van de Unie of zijn familieleden op het socialebijstandsstelsel van het gastland leidt niet automatisch tot een verwijderingsmaatregel.

Ingevolge artikel 35, voor zover thans van belang, kunnen de lidstaten de nodige maatregelen nemen om een in deze richtlijn neergelegd recht in geval van rechtsmisbruik of fraude, zoals schijnhuwelijk, te ontzeggen, te beëindigen of in te trekken

Ingevolge artikel 38, voor zover thans van belang, wordt richtlijn 73/148/EEG met ingang van 30 april 2006 ingetrokken.

2.4. De vreemdeling is op . geboren en heeft de Jordaanse nationaliteit. Zij is op te in Jordanië in het huwelijk getreden met (hierna: de echtgenoot), geboren op van Nederlandse nationaliteit.

De vreemdeling is Nederland binnengekomen met een visum voor kort verblijf, geldig van 3 april 2006 tot 19 mei 2006. Op 13 april 2006 is de echtgenoot opgenomen in ziekenhuis Lievensberg te Bergen op Zoom. Op 15 april 2006 is hij vanuit dit ziekenhuis verwezen en overgebracht naar het Universitair Ziekenhuis Antwerpen, waarin hij tot 25 september 2006 opgenomen is geweest. De vreemdeling heeft vanaf 15 april 2006 verbleven in Ter Weyde, een gastenverblijf, verbonden aan het Universitair Ziekenhuis Antwerpen, voor familieleden van patiënten. Na zijn ontslag uit het ziekenhuis zijn de vreemdeling en haar echtgenoot naar Nederland teruggekeerd.

2.5. In het besluit van 14 december 2007, waarbij het besluit van 1 november 2007, is gehandhaafd, heeft de staatssecretaris zich op het standpunt gesteld dat het ondergaan van een medische behandeling niet kan worden aangemerkt als het ontvangen van diensten als bedoeld in richtlijn 73/148/EEG. Voorts heeft de staatssecretaris zich op het standpunt gesteld dat de vreemdeling niet heeft aangetoond dat zij in België bij haar echtgenoot verblijf heeft gehad op grond van het Verdrag en dat het op haar weg had gelegen documenten over te leggen waaruit kan worden afgeleid dat de Belgische autoriteiten haar echtgenoot als gemeenschapsonderdaan hebben aangemerkt. Verder is niet gebleken dat de echtgenoot bij terugkeer in Nederland zijn bedrijfsactiviteiten heeft voortgezet, zodat hij niet als gemeenschapsonderdaan kan worden aangemerkt, aldus de staatssecretaris.

2.6. In grief 1 klaagt de vreemdeling dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het verblijf in België onvoldoende is om de echtgenoot tot 30 april 2006 te beschouwen als dienstenontvanger op grond van richtlijn 73/148/EEG en hem na 30 april 2006 aan te merken als gemeenschapsonderdaan in de zin van economisch (niet)-actieven op grond van richtlijn 2004/38/EG.

Daartoe voert de vreemdeling onder meer aan dat de rechtbank niet heeft onderkend dat uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschapen (hierna: het Hof) van 31 januari 1984 in zaak nrs. 286/82 en 26/83 (Jurispr. 1984, blz. 377; Luisi en Carbone) volgt dat haar echtgenoot als dienstenontvanger als bedoeld in de richtlijn 73/148/EEG moet worden aangemerkt en dat diens daarop gebaseerde verblijfsrecht zich ook tot haar uitstrekt. Op grond van deze richtlijn 73/148/EEG hadden haar echtgenoot en zijzelf een verblijfrecht tot 30 april 2006, waarbij hun paspoorten golden als verblijfsvergunning. Dit verblijfsrecht is in elk geval tot 15 juli 2006 voortgezet op grond van artikel 6 van richtlijn 2004/38/EG, aldus de vreemdeling.

2.6.1. In het door de vreemdeling aangehaalde arrest heeft het Hof in punt 16, voor zover thans van belang, overwogen dat als personen te wier behoeve een dienst wordt verricht mede zijn te beschouwen zij die geneeskundige behandeling ontvangen.

Hieruit volgt dat, nu de echtgenoot van de vreemdeling met ingang van 15 april 2006 in België een medische behandeling heeft ondergaan, hij met ingang van deze datum moet worden aangemerkt als een ontvanger van diensten, bedoeld in artikel 1, aanhef en onder b, van richtlijn 73/148/EEG. Het aan deze hoedanigheid verbonden verblijfsrecht is ingevolge artikel 1, aanhef en onder c, van deze richtlijn met ingang van 15 april 2006 ook van toepassing op de vreemdeling.

2.6.2. De echtgenoot en de vreemdeling hebben vorenbedoeld verblijfsrecht gehad tot 30 april 2006, omdat met ingang van die datum ingevolge artikel 38 van richtlijn 2004/38 EG richtlijn 73/148/EEG is ingetrokken.

Het Hof heeft in de punten 19 en 20 van het arrest van 17 februari 2005 in zaak nr. C-215/03 (Jurispr. 2005, blz. I-1256; Oulane), zakelijk weergegeven, overwogen dat de vereisten, bedoeld in artikel 6, gelezen in samenhang met artikel 4, tweede lid, derde alinea, van richtlijn

73/148/EEG bij een duur van een dienstverrichting van drie maanden of minder niet zijn gewijzigd in het kader van richtlijn 2004/38/EG.

Hieruit kan worden afgeleid dat een onderdaan van een lidstaat die zich naar een andere lidstaat begeeft als ontvanger van diensten bij een duur van een dienstverrichting van maximaal drie maanden ingevolge artikel 6 van richtlijn 2004/38/EG een recht van verblijf heeft.

De vreemdeling klaagt dan ook terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat het op 15 april 2006 onder richtlijn 73/148/EEG aangevangen recht van verblijf van haar echtgenoot als ontvanger van diensten, dat zich ook tot haar uitstrekt, met ingang van 30 april 2006 tot 15 juli 2006 ingevolge artikel 6, eerste en tweede lid, van richtlijn 2004/38/EG is voortgezet. Grief 1 slaagt in zoverre.

2.7. In grief 2 klaagt de vreemdeling onder meer dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de vreemdeling niet heeft aangetoond dat haar echtgenoot gedurende het verblijf in België heeft voldaan aan de eis van artikel 7, eerste lid, aanhef en onder b, van richtlijn 2004/38/EG en dat uit de overgelegde gegevens, nu deze geen betrekking hebben op de gehele periode van verblijf in België, niet kan worden afgeleid dat aan de eis van voormeld artikellid is voldaan, zodat de echtgenoot niet het recht van verblijf van artikel 7 van voormelde richtlijn heeft.

Daartoe voert de vreemdeling onder meer, zakelijk weergegeven, aan dat de rechtbank, door aldus te overwegen, niet heeft onderkend dat zij en haar echtgenoot ingevolge artikel 6, eerste en tweede lid, van richtlijn 2004/38/EG tot 15 juli 2006 een recht van verblijf hadden, waarvoor geen andere voorwaarden gelden dan de verplichting in het bezit te zijn van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort. Voorts heeft de rechtbank volgens de vreemdeling niet nagegaan of de staatssecretaris in het besluit van 14 december 2007 aan de juiste norm heeft getoetst om te bepalen of haar echtgenoot in België over voldoende middelen van bestaan beschikte. De rechtbank heeft daarbij ten onrechte geen rekening gehouden met het bepaalde in artikel 8, vierde lid, van richtlijn 2004/38/EG, waarbij met name van belang is dat niet in geschil is dat de ziektekostenverzekering het verblijf van haar echtgenoot in het ziekenhuis in België heeft betaald, aldus de vreemdeling.

2.7.1. De grief komt er in wezen op neer dat de rechtbank niet heeft onderkend dat het besluit van 14 december 2007, voor zover daarbij de staatssecretaris zich op het standpunt heeft gesteld dat niet is aangetoond dat de echtgenoot in België over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 7, eerste lid, aanhef en onder b, van richtlijn 2004/38/EG heeft beschikt, ook op dit punt onzorgvuldig is voorbereid.

2.7.2. Uit artikel 6, eerste en tweede lid, gelezen in samenhang met artikel 14, eerste lid, van richtlijn 2004/38/EG volgt dat voor het recht van verblijf van maximaal drie maanden niet is vereist dat burgers van de Unie en hun familieleden beschikken over voldoende middelen van bestaan.

Hieruit vloeit voort dat de rechtbank met de bestreden overweging niet heeft onderkend dat aan de vreemdeling en haar echtgenoot wat betreft de periode van 30 april 2006 tot 15 juli 2006, waarin zij ingevolge artikel 6, eerste en tweede lid, een recht van verblijf hadden, niet de eis kan worden

gesteld dat zij dienen te beschikken over voldoende middelen van bestaan. Dat betekent, anders dan de rechtbank heeft overwogen, dat aan de vreemdeling en haar echtgenoot niet kan worden tegengeworpen dat zij niet hebben aangetoond te beschikken over voldoende middelen van bestaan.

2.7.3. In de punten 22 en 24, gelezen in samenhang met punt 41 van het arrest van het Hof van 19 oktober 2004 in zaak nr. C-200/02 (Jurispr. 2004, blz. I-9964 en I-9968; JV 2004/446; Zhu en Chen), dat betrekking heeft op richtlijn 73/148/EEG, is, zakelijk weergegeven, overwogen dat deze richtlijn niet van toepassing is op de situatie van een onderdaan van een lidstaat die zijn hoofdverblijf op het grondgebied van een andere lidstaat vestigt ten einde er voor onbepaalde tijd diensten te ontvangen en dat die situatie wordt beheerst door artikel 18 EG-Verdrag en richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 8 juni 1990 inzake het verblijfsrecht.

De voorwaarden voor het verblijfsrecht, bedoeld in artikel 1 van deze richtlijn, komen overeen met de voorwaarden van artikel 7, eerste lid, aanhef en onder b, van richtlijn 2004/38/EG.

Gelet hierop en in aanmerking genomen dat uit punt 3 en 4 van de considerans van richtlijn 2004/38/EG volgt dat deze richtlijn een codificatie behelst van het eerdere sectorale en gefragmenteerde stelsel van het recht van vrij verkeer, waaronder ook richtlijn 73/148/EEG viel, kan worden afgeleid dat een ontvanger van diensten bij een dienstverrichting van meer dan drie maanden onder richtlijn 2004/38/EG is aangemerkt als een economisch niet-actieve burger, bedoeld in artikel 7, eerste lid, aanhef en onder b.

2.7.4. Gelet op hetgeen hiervoor onder 2.7.2 en 2.7.3 is overwogen, is derhalve de vraag aan de orde of de rechtbank niettemin terecht heeft overwogen dat de echtgenoot van de vreemdeling, zij het, anders dan de rechtbank heeft overwogen, beperkt tot het verblijf van 15 juli 2006 tot 25 september 2006 voor zichzelf en voor de vreemdeling niet heeft beschikt over voldoende middelen van bestaan, zodat geen sprake is van een verblijf als economisch niet-actieven, bedoeld in artikel 7, eerste lid, aanhef en onder b, gelezen in samenhang met het tweede lid van dat artikel.

2.7.5. Uit artikel 7, eerste lid, aanhef en onder b, gelezen in samenhang met artikel 8, derde lid, aanhef en tweede streepje, volgt dat een burger van de Unie dient te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden voor het verblijfsrecht als economisch niet-actieve.

Uit richtlijn 2004/38/EG, waarvan de bepalingen niet restrictief mogen worden uitgelegd en evenmin hun effectiviteit mag worden ontnomen, kan niet worden afgeleid dat de bewijsmiddelen om aan te tonen dat er voldoende bestaansmiddelen zijn mogen worden beperkt. Ook uit hetgeen het Hof in punt 44 tot en met 46 van het arrest van 25 mei 2000 in zaak nr. C-424/98 (Jurispr. 2000, blz. I -4033 en blz. I-4034; Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek) heeft overwogen volgt dat deze bewijsmiddelen in beginsel niet mogen worden beperkt.

2.7.6. Uit artikel 8, vierde lid, van richtlijn 2004/38/EG volgt, voor zover thans van belang, dat dit gastland niet het bedrag van de bestaansmiddelen

mag vaststellen dat zij als toereikend beschouwt, maar rekening moet houden met de persoonlijke omstandigheden.

Uit de punten 24 tot en met 26 van het arrest van het Hof van 11 december 2007 in zaak nr. C-291/05 (Jurispr. 2007, blz. I-10772; JV 2008/1; hierna: het arrest Eind) kan voor dit geval worden afgeleid dat de staatssecretaris, onafhankelijk van het antwoord op de vraag of in België door de daartoe bevoegde autoriteiten al dan niet is vastgesteld dat voor een verblijf aldaar is voldaan aan de voorwaarden van artikel 7, eerste lid, aanhef en onder b, van richtlijn 2004/38/EG, deze voorwaarden ook nog zelfstandig dient te beoordelen, nu zij zich daarop tegenover de staatssecretaris heeft beroepen met het oog op haar verblijf bij haar echtgenoot in Nederland.

2.7.7. In de punten 82 en 84 van het arrest van 25 juli 2008 in zaak nr. C-127/08 (JV 2008/291; Metock) heeft het Hof overwogen dat richtlijn 2004/38/EG blijkens de punten 1, 4 en 11 van de considerans tot doel heeft, de uitoefening van het fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten, dat door het Verdrag rechtstreeks aan alle burgers van de Unie wordt verleend, te vergemakkelijken en mogen de bepalingen van die richtlijn, gelet op de context en de doelstellingen, niet restrictief worden uitgelegd en mag deze in geen geval hun effectiviteit worden ontnomen.

In punt 94 van het arrest van 17 september 2002 in zaak nr. C-413/99 (Jurispr. 2002, blz. I-7169; JV 2002/466; Baumbast) heeft het Hof, voor zover thans van belang, overwogen dat aan de uitoefening van het verblijfsrecht ingevolge artikel 18, eerste lid, van het Verdrag de in deze bepaling bedoelde voorwaarden kunnen worden gesteld, doch dat de bevoegde autoriteiten, en in voorkomend geval de nationale rechterlijke instanties ervoor moeten waken dat die voorwaarden worden toegepast met inachtneming van de algemene gemeenschapsrechtelijke beginselen, in het bijzonder het evenredigheidsbeginsel.

2.7.8. De vreemdeling betoogt terecht dat niet in geschil is dat de ziektekostenverzekering de kosten van het verblijf van haar echtgenoot in het ziekenhuis in België heeft betaald. Aldus kan worden aangenomen dat de echtgenoot op deze wijze in elk geval voor zichzelf in de periode van 15 juli 2006 tot 25 september 2006 heeft beschikt over voldoende middelen van bestaan voor dat verblijf.

Evenmin is in geschil dat de vreemdeling gedurende deze periode heeft verbleven in een gastenverblijf, verbonden aan het ziekenhuis. Een dergelijk gastenverblijf is, naar algemeen bekend mag worden verondersteld, onder meer bedoeld om de kosten voor familieleden die noodzakelijkerwijs verbonden zijn aan een langdurige opname in een ziekenhuis te beperken.

2.7.9. Deze persoonlijke omstandigheden moeten worden beoordeeld met inachtneming van het doel van richtlijn 2004/38/EG en het evenredigheidsbeginsel, als hiervoor onder 2.7.7. weergegeven. De vreemdeling klaagt terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat uit het besluit van 14 december 2007 niet blijkt welke norm de staatssecretaris heeft aangelegd om te bepalen of sprake is van voldoende middelen van bestaan en of, en in hoeverre, bij deze norm rekening is gehouden met de

persoonlijke omstandigheden, zoals dat ingevolge voormeld artikel 8, vierde lid, is vereist.

2.7.10. Gelet hierop kan vooralsnog niet worden uitgesloten dat de echtgenoot voor zichzelf en voor de vreemdeling heeft beschikt over voldoende middelen van bestaan. Bij dit vermoeden is het aan de staatssecretaris om het – desgewenst – te weerleggen. De rechtbank heeft dit niet onderkend. Grief 2 slaagt in zoverre.

2.8. Voorts klaagt de vreemdeling in grief 2 dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat zij niet in haar stelling kan worden gevolgd dat uit de overgelegde gegevens kan worden opgemaakt dat de echtgenoot zijn bedrijfsactiviteiten heeft voortgezet, nu niet in geschil is dat de echtgenoot in een ziekenhuis heeft verbleven en gesteld noch gebleken is dat de echtgenoot met het oog op het verrichten van economische activiteiten in België heeft verbleven.

Daartoe voert de vreemdeling aan dat de rechtbank, door aldus te overwegen, niet heeft onderkend dat de voorgedragen beroepsgrond tot strekking had aan te tonen dat de echtgenoot economisch actief was voordat hij ziek werd en dat hij na zijn herstel die activiteiten heeft voortgezet, zodat geen beroep op bijstand behoefde te worden gedaan. Overigens volgt uit het arrest Eind (Jurispr. 2007, blz. I-10761) dat het beschikken over voldoende middelen van bestaan bij terugkeer geen rol meer speelt.

2.8.1. De voorgedragen beroepsgrond kan niet anders worden opgevat dan zoals de vreemdeling thans in hoger beroep heeft betoogd. De vreemdeling heeft bij de aanvraag een verklaring van de gemeente Woensdrecht van 20 maart 2007 overgelegd, waarin is vermeld dat de echtgenoot geen bijstandsuitkering ontvangt, om daarmee aan te tonen dat hij na terugkeer in Nederland zijn bedrijfsactiviteiten heeft voortgezet. De bestreden overweging berust derhalve op een onjuiste lezing van de voorgedragen beroepsgrond.

Daarnaast heeft het Hof in punt 35 van het arrest Eind (Jurispr. 2007, blz. I-10774) overwogen dat een burger van een lidstaat ervan zou kunnen worden weerhouden de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit te verlaten om op het grondgebied van een andere lidstaat betaald werk te gaan verrichten, wanneer hij niet de zekerheid had dat hij naar de lidstaat van herkomst zou kunnen terugkeren onafhankelijk van het verrichten van een economische activiteit in die laatste staat.

Dit is niet anders, indien sprake is geweest van een recht van verblijf in een andere lidstaat ingevolge artikel 7, eerste lid, aanhef en onder b, van richtlijn 2004/38/EG. Ook indien de echtgenoot van de vreemdeling na terugkeer uit België zijn bedrijfsactiviteiten niet zou hebben voortgezet, dan nog zou de vreemdeling, in haar hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 2, aanhef en onder 2) van richtlijn 2004/38/EG een recht van toegang tot en verblijf in Nederland hebben. Grief 2 slaagt ook in zoverre.

2.9. Het hoger beroep is reeds hierom kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. De overige grieven behoeven geen

bespreking. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 14 december 2007 beoordelen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

2.10. De vreemdeling heeft aangevoerd dat de staatssecretaris zich in het besluit van 14 december 2007 ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat het op haar weg had gelegen documenten over te leggen waaruit kan worden afgeleid dat de Belgische autoriteiten haar echtgenoot als gemeenschapsonderdaan hebben aangemerkt. De door haar overgelegde gegevens zijn voldoende om vast te stellen dat zij en haar echtgenoot een recht van verblijf in België hadden, aldus de vreemdeling.

2.11. Uit hetgeen hiervoor onder 2.7.6, tweede alinea, is overwogen over het arrest Eind, volgt dat deze beroepsgrond slaagt.

2.12. Het beroep tegen het besluit van 14 december 2007 is derhalve gegrond. Dit besluit dient te worden vernietigd, omdat het onvoldoende zorgvuldig is voorbereid en een draagkrachtige motivering ontbeert. De staatssecretaris dient alsnog een nieuw besluit op het door de vreemdeling gemaakte bezwaar te nemen, met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen, waarbij heeft te gelden dat geen grond bestaat voor het oordeel dat in deze zaak sprake is van een geval, bedoeld in artikel 35 van richtlijn 2004/38/EG.

2.13. De staatssecretaris dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

I. verklaart het hoger beroep gegrond;
II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, van 24 december 2008 in zaak nr. 07/48158;
III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep gegrond;
IV. vernietigt het besluit van de staatssecretaris van Justitie van 14 december 2007, kenmerk 0609-26-03111;
V. veroordeelt de staatssecretaris van Justitie tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 966,00 (zegge: negenhonderdzesenzestig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VI. gelast dat de staatssecretaris van Justitie aan de vreemdeling het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 359,00 (zegge: driehonderdnegenenvijftig euro) voor de behandeling van het beroep en het hoger beroep vergoedt.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. T.M.A. Claessens en mr. H.G. Sevenster, leden, in tegenwoordigheid van mr. J. van de Kolk, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

w.g. Van de Kolk
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 12 november 2009

347-603.
Verzonden: 12 november 2009

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

m 16 A 2

Advocatenkantoor Kleerekooper

Verzoekschrift / beroepschrift

per 37169

Aan het Centraal Inschrijfbureau Vreemdelingenzaken
Faxnummer: (023) 5126601

Aankruisen wat van toepassing is

- ■ Verzoek om een voorlopige voorziening
- ■ Beroepschrift

- □ Asiel ■ Regulier
- □ Regulier, asielgerelateerd (AMV, staatloze, tijdsverloop)
- □ Schengen/Dublin
- □ WAV □ COA

1. Ten behoeve van de vreemdeling(en)

Naam
Voornamen
Geboortedatum
Nationaliteit Jordaanse
Woon- of verblijfplaats

□ man ■ vrouw

o 07/48158
v 07/48159

Indien reeds samenhangende procedures aanhangig ■ Nee □ Ja, onder AWBnummer

Plaats van tenuitvoerlegging Indien een vrijheidsontnemende maatregel is opgelegd:

Hun personalia en de relatie met de eerste vreemdeling Indien het meerdere personen betreft:

Ontvangen d.d. 27 DEC 2007 Centraal Inschrijfbureau Vreemdelingenzaken te Haarlem

2. Gemachtigde

Naam mr. G.G.A.J. Adang

die verklaart tot het instellen van dit beroep en verzoek bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd.

Plaats van vestiging Utrecht — Telefoonnummer 030-2307100

Correspondentieadres Predikherenstraat 24 3512 TN — Faxnummer 030-2307105

3. Verzoek om voorlopige voorziening

Het verzoek strekt ertoe te bepalen dat uitzetting achterwege dient te blijven totdat op het beroepschrift is beslist.

Indien verzoek zeer spoedeisend is, hierna motiveren

4. Omschrijving bestreden besluit

Zie bijgevoegde beschikking d.d. 14 december 2007. De gronden zullen worden aangevuld nadat daartoe een termijn is gesteld.

Datum besluit in primo 1 november 2007

Datum beslissing op bezwaar 14 december 2007

Niet tijdig genomen besluit □ Ja ■ Nee

Besluit gegeven door IND-district dan wel de korpschef ■ IND-district □ Korpschef

IND-nummer(s) 0609-26-0311

V-nummer(s)

Dagtekening besluit(en) 14 december 2007

Verzenddatum besluit(en) 19 december 2007

5. Dagtekening en ondertekening

Datum 27 december 2007

Handtekening

uitspraak

RECHTBANK DEN HAAG

Zittinghoudende te Utrecht
Sector bestuursrecht

zaaknummer: AWB 07/48158 BEPTDN

uitspraak van de meervoudige kamer voor de behandeling van vreemdelingenzaken d.d. 24 december 2008

inzake

geboren op van Jordaanse nationaliteit,
eiseres,
gemachtigde: mr. G.G.A.J. Adang, advocaat te Utrecht,

tegen een besluit van

de Staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. L.J.J. Stams, werkzaam bij de onder verweerder ressorterende Immigratie- en Naturalisatiedienst te Den Haag.

Inleiding

1.1 Bij besluit van 14 december 2007 heeft verweerder het bezwaar van eiseres van 5 november 2007 tegen zijn besluit van 1 november 2007 ongegrond verklaard. Bij laatstgenoemd besluit heeft verweerder de aanvraag van eiseres van 28 maart 2007 tot afgifte van een document als bedoeld in artikel 9, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw), waaruit het rechtmatig verblijf als gemeenschapsonderdaan blijkt, afgewezen. Eiseres heeft tegen het besluit van 14 december 2007 beroep bij deze rechtbank ingesteld.

1.2 Het geding is behandeld ter zitting van 24 september 2008, waar eiseres in persoon is verschenen. Eiseres en verweerder hebben ter zitting bij monde van hun gemachtigden hun standpunten toegelicht.

Feiten

2.1 Eiseres is op in Jordanië gehuwd met de heer die de Nederlandse nationaliteit heeft. Eiseres is vervolgens naar Nederland gekomen met een visum kort verblijf geldig van 3 april 2006 tot 19 juni 2006. In die periode is de echtgenoot van eiseres met spoed opgenomen in een ziekenhuis in Antwerpen. De ziekenhuisopname heeft geduurd van 15 april 2006 tot 25 september 2006. Gedurende die periode is het visum van eiseres door de Belgische autoriteiten verlengd tot 5 juli 2006. Op 10 augustus 2006 heeft eiseres de burgemeester van Antwerpen gevraagd om haar verblijf toe te staan vanwege buitengewone omstandigheden nadat haar een bevel om het land te verlaten was betekend. Het verblijf van eiseres in België is gedoogd gedurende het verblijf van haar echtgenoot in het ziekenhuis. Eiseres heeft op 28 maart 2007 in Nederland een aanvraag gedaan voor afgifte van een document ter bevestiging van haar verblijfsrecht als gemeenschapsonderdaan.

Overwegingen

3.1 In geschil is of verweerder op goede gronden heeft geweigerd aan eiseres een document te verstrekken als bedoeld in artikel 9, eerste lid, van de Vw, waaruit het rechtmatig verblijf voor eiseres als (echtgenote van een) gemeenschapsonderdaan blijkt.

3.2 Ter zitting heeft verweerder op verzoek van eiseres toegelicht dat het geschil zich toespitst op de vraag of de echtgenoot van eiseres (hierna genoemd betrokkene), als gemeenschapsonderdaan kan worden beschouwd.

3.3 Ingevolge artikel 18, eerste lid, van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap (hierna: het EG-verdrag) heeft iedere burger van de Unie het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij dit Verdrag en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.

3.4 In de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 (hierna: richtlijn 2004/38/EG), die in werking is getreden op 30 april 2004, zijn bepalingen opgenomen met betrekking tot het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor burgers van de Unie en hun familieleden.

3.5 Ingevolge artikel 2, eerste lid, van de richtlijn 2004/38/EG wordt onder burger van de Unie verstaan eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder a, wordt voor de toepassing van deze richtlijn onder "familielid" de echtgenoot verstaan.

3.6 In artikel 3, eerste lid, van de richtlijn 2004/38/EG is bepaald dat deze richtlijn van toepassing is ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2, die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

3.7 In artikel 6, eerste lid, van de richtlijn 2004/38/EG is bepaald dat burgers van de Unie het recht hebben gedurende maximaal drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven zonder nadere voorwaarden of formaliteiten dan de verplichting in het bezit te zijn van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort. Ingevolge het tweede lid is het eerste lid eveneens van toepassing ten aanzien van familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten en die een burger van de Unie begeleiden of zich bij hem voegen, en in het bezit zijn van een geldig paspoort.

3.8 Ingevolge artikel 7, eerste lid, aanhef en onder b, van de richtlijn 2004/38/EG heeft iedere burger van de Unie het recht gedurende meer dan drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven, indien hij voor zichzelf en voor zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociale bijstandsstelsel van het gastland, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het gastland volledig dekt. Ingevolge het tweede lid strekt het verblijfsrecht van het eerste lid zich uit tot familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, die een burger van de Unie begeleiden of zich bij hem voegen in het gastland en voldoen aan de in het tweede lid gestelde voorwaarden.

3.9 Ingevolge artikel 1, aanhef en onder e, onder 1 en 2, van de Vw - voor zover thans van belang - worden in deze wet en de daarop berustende bepalingen onder

"gemeenschapsonderdanen" verstaan de onderdanen van de lidstaten van de Europese Unie die op grond van het EG-Verdrag gerechtigd zijn een andere lidstaat binnen te komen en er te verblijven en familieleden van deze onderdanen die de nationaliteit van een derde land bezitten en die uit hoofde van een ter toepassing van het EG-Verdrag genomen besluit gerechtigd zijn een lidstaat binnen te komen en er te verblijven.

3.10 Artikel 9, eerste lid, van de Vw - voor zover thans van belang - bepaalt dat Onze Minister aan de vreemdeling, die rechtmatig verblijf heeft op grond van artikel 8, onder a tot en met h, een document of schriftelijke verklaring verschaft, waaruit het rechtmatig verblijf blijkt.

3.11 Volgens paragraaf B10/1.5 van de Vreemdelingencirculaire 2000 is - voor zover thans van belang - een Nederlander in beginsel niet als een gemeenschapsonderdaan aan te merken, tenzij wordt vastgesteld dat deze (ook) verblijfsrecht ontleent aan het gemeenschapsrecht. Gemeenschapsonderdaan is ook de Nederlander die in een andere lidstaat gevestigd is geweest met het oog op het verrichten van economische activiteiten en zich nadien weer in Nederland heeft gevestigd en zijn economische activiteiten hier te lande voortzet.

De rechtbank overweegt als volgt.

3.12 Eiseres heeft haar stellingen onderbouwd door te verwijzen naar het arrest van het Hof van Justitie van 25 juli 2008, in de zaak Metock, gepubliceerd in JV 2008/291. De rechtbank overweegt dat de door eiseres gestelde parallel niet opgaat reeds omdat de casus een andere is. Metock werd immers door de Ierse autoriteiten verblijf geweigerd bij zijn echtgenote , die woont en werkt in Ierland terwijl zij het burgerschap van het Verenigd Koninkrijk heeft. Niet in geschil was dat deze echtgenote op basis van richtlijn 2004/38/EG in Ierland rechtmatig verblijf had. De vraag of betrokkene in België rechtmatig verblijf heeft gehad als bedoeld in artikel 7, eerste lid, onder b, van richtlijn 2004/38/EG is in deze procedure juist de kern van het geschil tussen partijen. Het geschil in de zaak Metock spitste zich vervolgens toe op de vraag of een persoon met de nationaliteit van een derde land die echtgenoot is van een burger van de Unie, legaal verblijf moet hebben gehad in de lidstaat waarvan de echtgenoot de nationaliteit heeft, alvorens rechten te kunnen ontlenen aan richtlijn 2004/38/EG. Deze vraag heeft het Hof ontkennend beantwoord.

3.13 Voorop staat dat het verblijfsrecht van een gemeenschapsonderdaan declaratoir is en ontstaat en vervalt van rechtswege. Om vast te kunnen stellen of eiseres als (echtgenote van een) gemeenschapsonderdaan is aan te merken, gaat de rechtbank eerst in op de positie van betrokkene. Het staat vast dat betrokkene in België in een ziekenhuis heeft verbleven van 15 april tot en met 25 september 2006, een periode van ruim vijf maanden. Anders dan eiseres heeft gesteld, is dit verblijf onvoldoende om betrokkene tot 30 april 2006 te beschouwen als dienstenontvanger op grond van richtlijn 73/148/EEG en hem na 30 april 2006 aan te merken als gemeenschapsonderdaan in de zin van economisch (niet)-actieven op grond van richtlijn 2004/38/EG.

3.14 Eiseres heeft voorts gesteld dat de behandeling van betrokkene in het Antwerpse ziekenhuis door de verzekering is betaald. Eveneens is gebleken dat betrokkene en eiseres beschikt hebben over voldoende middelen om hun verblijf te bekostigen omdat zij geen beroep hebben gedaan op het sociale bijstandsstelsel van het gastland België. Deze omstandigheden samen, maken, naar de stelling van eiseres, dat achteraf kan worden vastgesteld dat betrokkene

zijn verblijfsrecht in België heeft geactiveerd. Deze beroepsgrond dient naar het oordeel van de rechtbank te falen gelet op de tekst van artikel 7, eerste lid, onder b van richtlijn 2004/38/EG. De tekst geeft aan dat - toegespitst op deze zaak - betrokkene voor zichzelf én eiseres als diens echtgenote over voldoende middelen moet beschikken om tijdens hun verblijf in België een beroep op het sociale bijstandsstelsel te voorkomen. Eiseres heeft niet aangetoond dat betrokkene gedurende het verblijf in België aan deze eis heeft voldaan. Dat eiseres op verzoek van verweerder de aanvraag nog heeft aangevuld met nadere stukken is hiervoor onvoldoende. Deze nadere stukken zijn: de inschrijving van het bedrijf van betrokkene gedateerd 19 maart 2007 van de Kamer van Koophandel, een verklaring van de gemeente Woensdrecht van 20 maart 2007 dat betrokkene geen bijstandsuitkering ontvangt, een kopie van een girorekening (bedrijfsrekening) van de tweede week van juni 2007 met een saldo van € 3.148,42. De rechtbank overweegt dat deze gegevens geen betrekking hebben op de gehele periode van het verblijf van betrokkene in België. Hieruit kan met andere woorden niet worden afgeleid dat betrokkene en eiseres gedurende het verblijf in België aan de voorwaarden van artikel 7, eerste lid, sub b van richtlijn 2004/38/EG hebben voldaan.

3.15 De rechtbank concludeert op grond van het voorgaande dat betrokkene - en derhalve ook eiseres als diens echtgenote - tijdens zijn ziekenhuisopname in België niet een verblijfsrecht heeft gehad als bedoeld in artikel 7, eerste lid, onder b, van richtlijn 2004/38/EG. Hieruit volgt dat eiseres vervolgens evenmin aan het gemeenschapsrecht het recht ontleent om betrokkene na terugkeer naar Nederland aldaar te vergezellen onder de voorwaarden die zijn neergelegd in richtlijn 2004/38/EG. Verweerder heeft dan ook op goede gronden het verblijfsdocument als bedoeld in artikel 9, eerste lid, van de Vw aan eiseres onthouden.

3.16 Aan het voorgaande kan niet afdoen de stelling van eiseres dat uit de overgelegde gegevens kan worden opgemaakt dat betrokkene zijn bedrijfsactiviteiten heeft voortgezet. Niet in geschil is immers dat betrokkene in België in het ziekenhuis heeft verbleven. Niet is gesteld of gebleken dat betrokkene met het oog op het verrichten van economische activiteiten - op de voet van artikel 7, eerste lid, onder a, van richtlijn 2004/38/EG - in België heeft verbleven.

3.17 Eiseres heeft ten slotte aangevoerd dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). De rechtbank is met verweerder van oordeel dat de aanvraag van eiseres ziet op de afgifte van een document dat op zich zelf geen verblijfsrechtelijke betekenis heeft. Gelet op het voorgaande ligt derhalve de vraag of het bestreden besluit in strijd is met artikel 8 van het EVRM in deze procedure - waar enkel de vraag dient te worden beantwoord of aan eiseres op goede gronden een document is onthouden waaruit haar rechtmatig verblijf als gemeenschapsonderdaan blijkt - niet ter toetsing voor.

3.18 Overigens is de rechtbank van oordeel dat eiseres terecht bezwaar heeft gemaakt tegen de toets door verweerder in de primaire beschikking aan de richtlijnen die tot 30 april 2006 van kracht zijn geweest. Deze omissie heeft verweerder echter in de beslissing op bezwaar volledig hersteld en blijft dan ook zonder gevolgen.

3.19 Eiseres heeft voorts gesteld dat verweerder haar had moeten horen nu er in de beslissing in primo niet aan het middelenvereiste is getoetst. Zoals is overwogen in de uitspraak van 13 juni 2003 door de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (JV 2003, 335) vormt het horen een essentieel onderdeel van de bezwaarschriftenprocedure. Met toepassing van artikel 7:3 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) kan dan van het horen ook slechts worden afgezien indien er, naar objectieve maatstaven bezien, op voorhand geen twijfel over

mogelijk is dat de bezwaren niet kunnen leiden tot een ander besluit.

3.20 De rechtbank is met verweerder van oordeel dat sprake is van een kennelijk ongegrond bezwaarschrift. Daartoe is van belang dat verweerder in de primaire beschikking is ingegaan op de beschikbare middelen nadat eiseres gevraagd is nadere stukken te overleggen. Vervolgens heeft eiseres in bezwaar haar eerder ingenomen standpunt niet nader onderbouwd met (financiële) stukken. Op grond van het vorenstaande heeft verweerder terecht afgezien van het horen van eiseres.

3.21 Aangezien geen van de stellingen van eiseres doel treft, bestaat er geen aanleiding om te oordelen dat het bestreden besluit niet in stand kan blijven. Het beroep wordt dan ook ongegrond verklaard.

3.22 Van omstandigheden op grond waarvan een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is niet gebleken.

Beslist wordt als volgt.

Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H. Gorter, als voorzitter en de mrs. M.P. Glerum en K.J. Veenstra, leden van de meervoudige kamer voor vreemdelingenzaken, en in het openbaar uitgesproken op 24 december 2008, in tegenwoordigheid van mr. C.G.J.M. Moison als griffier.

De griffier: De rechter:

mr. C.G.J.M. Moison mr. H. Gorter

afschrift verzonden op: 07 JAN 2009

Rechtsmiddel
Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. Het beroepschrift dient één of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Algemene wet bestuursrecht is niet van toepassing.

Let wel: Ook als u in deze uitspraak (gedeeltelijk) in het gelijk bent gesteld, kan het van belang zijn hoger beroep in te stellen voor zover de rechtbank gronden uitdrukkelijk en zonder voorbehoud heeft verworpen en u daar niet in wilt berusten.

Advocatenkantoor Kleerekooper

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
- 4 FEB 2009
ZAAKNR. 2009-0969
AAN: V3
BEHANDELD: DD: PAR:

AAN:
PER TELEFAX 070-3651380 (19 pag)
griffier van de Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger Beroep Vreemdelingenrecht
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

Utrecht, 3 februari 2009

HOGER BEROEP VREEMDELINGENZAKEN
(regulier – Unieburgerrichtlijn 2004/38/EG)

Van:
Mr. G.G.A.J. Adang, advocaat te Utrecht, daartoe bepaaldelijk gevolmachtigd
Postbus 686, 3500 AR Utrecht
Telefoon: 030-2307123
e-mail: adang@balienet.nl
fax : 030-2307105
kenmerk gemachtigde 6760173

Ten behoeve van de vreemdelinge:
, geboren op van Jordaanse nationaliteit, te dezer zake woonplaats kiezende ten kantore van haar gemachtigde aan de Predikherenstraat 24 te Utrecht (Postbus 686, 3500 AR).

Omschrijving uitspraak
Uitspraak van de Vreemdelingenkamer te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, kenmerk AWB 07/48158 BEPTDN, van 24 december 2008, verzonden op 7 januari 2009 dag aan de gemachtigde.

Betreft:
Verzocht wordt bovengenoemde uitspraak te vernietigen, het beroep in eerste aanleg alsnog gegrond te verklaren, en zo mogelijk zelf in de zaak te voorzien nu rechtens slechts één uitkomst mogelijk is, onder veroordeling van verweerder in de kosten van beide procedures en van de bestuurlijke voorprocedure, dan wel prejudiciële vragen te stellen bij het Europese Hof in Luxemburg.

Mr G. G.A.J. Adang
Mr W. Frouws
e-mail: info@kleerekooper.nl
Telefoon- en faxnummers: Alg.secretariaat 030 - 2307100; Fax algemeen 030 - 2307105
postadres: Postbus 686, 3500 AR Utrecht
bezoekadres: Predikherenstraat 24, 3512 TN Utrecht

U kunt ons raadplegen voor adviezen en bijstand ter zake strafrecht, vreemdelingenrecht, sociale zekerheid, en familierecht.
Voor overige rechtsgebieden vallen wij U verwijzen naar samenwerkende kantoren

Al onze handelingen geschieden onder leveringsvoorwaarden (te verkrijgen bij ons secretariaat). Iedere aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat onder de dekking van de beroepsaansprakelijkheidsverzekering wordt uitbetaald

Grieven:
Deze zijn aangehecht.

Bijlagen:
De uitspraak, waarvan hoger beroep + 2 anderen

ADANG

G.G.A.J. Adang

Grieven van

Inleidende opmerkingen.

Voor de goede orde wijst appellant op rechtsoverweging 3.2 waarin de rechtbank vaststelt dat tussen partijen vaststaat dat "het geschil zich toespitst op de vraag of de echtgenoot van eiseres (hierna genoemd betrokkene), als gemeenschapsonderdaan kan worden beschouwd".

Appellante wijst erop dat dit inderdaad een juist uitgangspunt is. Zij verwijst hiertoe naar de arresten Surinder Singh (C-370/90, RV 1992,94), Akrich (C-109/01, RV 2003,92 en JV 2004/1), Eind (C-291/05, JV 2008/1), Metock (C-127/08, JV 208/291) en Sahin (C-551/07) waarin steeds wordt uitgegaan van een recht van de hoofdpersoon EU burger, dat zij als zijn echtgenote volgt.

Tot en met 29 april 2006 werden de rechten van appellante en haar echtgenoot bepaald door richtlijn 73/148/EEG. Sinds 30 april 2006 gelden de voorwaarden zoals vastgelegd in Richtlijn 2004/38/EG, verder te noemen de Unieburgerrichtlijn (UBR). In deze zaak zijn met name de artikelen 3 en 7 UBR van belang.

In rechtsoverweging 3.12 overweegt de rechtbank dat "De vraag of betrokkene in België rechtmatig verblijf heeft gehad als bedoeld in artikel 7, eerste lid, onder b, van richtlijn 2004/38/EG ...in deze procedure juist de kern [is] van het geschil tussen partijen". Appellante wijst erop dat dit maar gedeeltelijk klopt. Ook de voorafgaande periode met een verblijfsrecht onder richtlijn 73/148/EEG of artikel 6 UBR is van essentieel belang.

Onjuiste weergave van de geldende regels voor Nederlanders in de Vreemdelingencirculaire.

In rechtsoverweging 3.11 citeert de rechtbank uit paragraaf B10/1.5 van de Vreemdelingencirculaire 2000 de zinsnede "Gemeenschapsonderdaan is ook de Nederlander die in een andere lidstaat gevestigd is geweest met het oog op het verrichten van economische activiteiten en zich nadien weer in Nederland heeft gevestigd en zijn economische activiteiten hier te lande voortzet".

Appellante meent dat deze uitwerking van de hierboven weergegeven arresten volstrekt onjuist is. Het leidt tot vele onjuiste beschikkingen waarvan vele gelukkig de beroepsfase niet met een uitspraak van de rechter halen omdat ze tijdig worden ingetrokken.

De betreffende zinsnede miskent namelijk 1) dat een EU burger in een andere lidstaat kan verblijven anders dan economisch actief, namelijk als student of omdat deze over voldoende middelen beschikt, en 2) dat de activiteit die in de gastlidstaat werd verricht niet hoeft te worden voortgezet bij terugkeer naar de lidstaat van oorsprong.

In de Vreemdelingencirculaire zijn de gevolgen van de arresten Akrich en Metock voor uit een gastlidstaat naar de lidstaat van oorsprong terugkerende Nederlander tot op de dag van vandaag op geen enkele wijze verwerkt.

Grieven tegen de overwegingen en het oordeel van de rechtbank.

In rechtsoverweging 3.12 overweegt de rechtbank "dat de door eiseres gestelde parallel [met de overwegingen in het Metock-arrest] niet opgaat reeds omdat de casus een andere is. Appellante meent dat de rechtbank ten onrechte tot het oordeel is gekomen dat haar echtgenoot op grond van de Unieburgerrichtlijn geen rechtmatig verblijf heeft gehad, dat de rechtbank geen logische volgorde in haar redenering heeft toegepast en dat het oordeel over het al dan niet trekken van parallellen met het arrest Metock als eerste overweging prematuur is.

Appellante heeft Metock overigens aangehaald ter onderbouwing van haar stelling dat het in het geheel niet relevant is hoe de Belgische autoriteiten over haar verblijfsrecht in België hebben gedacht. Uit Metock volgt slechts dat zij een van haar echtgenoot afhankelijk verblijfsrecht heeft dat niet afhankelijk is van het moment waarop zij zich bij haar echtgenoot heeft gevoegd, noch van de plaats waar dat is geschied. Dat had dus best voor het eerst pas in Nederland kunnen zijn. Vooropgesteld dat haar echtgenoot met gebruikmaking van zijn recht op vrij verkeer in België heeft verbleven.

In rechtsoverweging 3.13 overweegt de rechtbank dat "betrokkene in België in een ziekenhuis heeft verbleven van 15 april tot en met 25 september 2006, een periode van ruim vijf maanden" maar dat "dit verblijf onvoldoende [is] om betrokkene tot 30 april 2006 te beschouwen als dienstenontvanger op grond van richtlijn 73/148/EEG".

Dit oordeel van de rechtbank is onjuist en houdt geen stand in het licht van de vaste lijn in de jurisprudentie van het Europese Hof sinds het arrest Luisi en Carbone, van 31 januari 1984, gevoegde zaken 286/82 en 26/83. Appellante verwijst naar punt 16 van dit arrest waarin het Hof ondubbelzinnig oordeelt dat "als personen te wier behoeve een dienst wordt verricht, zijn mede te beschouwen ... zij die geneeskundige behandeling behoeven".

Tussen partijen is niet in geschil en de rechtbank neemt dit ook als vaststaand aan dat de echtgenoot van appellante voor een (noodzakelijke) medische behandeling in een Belgisch ziekenhuis verbleef. Gezien het oordeel van het Hof in het arrest Luisi en Carbone had de echtgenoot van appellante in de periode van 15 april tot 30 april 2006 onmiskenbaar een recht van verblijf voor de duur van de dienstverrichting (punt 12 van dit arrest).

Op grond van art. 1 lid 1, onder c van richtlijn 73/148/EEG strekte dit verblijfsrecht in genoemde periode zich ook uit tot appellante. De rechtbank heeft dit ten onrechte niet onderkend.

Appellante wijst erop dat het verblijfsrecht op grond van artikel 4 van richtlijn 73/148/EEG net zo lang duurt als de medische behandeling en dat er in deze richtlijn uitdrukkelijk geen enkele eis wordt gesteld met betrekking tot de beschikbaarheid van bestaansmiddelen, laat staan met betrekking tot de hoogte daarvan. Nu de duur van het ontvangen van de dienst onder richtlijn 73/148/EEG minder dan drie maanden bedroeg (vanaf 30 april 2006 geldt de Unieburgerrichtlijn), gold voor deze twee weken voor haar echtgenoot zijn Nederlandse

paspoort als verblijfsvergunning (art. 4 lid 2, laatste alinea richtlijn 73/148/EEG). De verblijfstitel van appellante was haar paspoort met het Schengenvisum, hetwelk dezelfde rechtskracht bezat als het paspoort (= verblijfsvergunning) van haar echtgenoot (art. 4 lid 3 richtlijn 73/148/EEG).

Ten overvloede merk appellante op dat indien en voor zover het oordeel van de rechtbank over de periode tot 30 april 2006 juist zou zijn, quod non, dat het verblijfsrecht van haar echtgenoot en daarmee dat van haarzelf rechtsreeks volgen uit art. 1 van de algemene verblijfsrichtlijn 90/364/EEG. De rechtbank heeft dit evenmin onderkend.

Sinds 30 april 2006 is richtlijn 73/148/EEG vervangen door de Unieburgerrichtlijn, dit ten einde de sectorale en fragmentaire benadering van het recht van vrij verkeer te verhelpen en de uitoefening van het recht te vergemakkelijken (preambule UBR, punt 4).

Het is in strijd met elke logica dat een onder richtlijn 73/148/EEG ontstaan recht op 30 april 2006 zou zijn komen te vervallen.

Appellante meent dat het verblijfsrecht van haar echtgenoot en daarmee dat van haar, zoals dat is ontstaan onder richtlijn 73/148/EEG ongestoord is voortgezet onder de Unieburgerrichtlijn. Ieder ander oordeel zou allesbehalve hun recht op vrij verkeer vergemakkelijken. Een dergelijk oordeel zou het nuttig effect van de hercodificatie volstrekt teniet doen.

Het oordeel van de rechtbank in rechtsoverweging 3.13 dat "betrokkene in België in een ziekenhuis heeft verbleven van 15 april tot en met 25 september 2006, een periode van ruim vijf maanden" maar dat "dit verblijf onvoldoende [is] om betrokkene na [lees: vanaf] 30 april 2006 aan te merken als gemeenschapsonderdaan in de zin van economisch (niet)-actieven op grond van richtlijn 2004/38/EG" is ook bij nadere beschouwing van de Unieburgerrichtlijn zelf onjuist.

De rechtbank citeert in rechtsoverweging 3.6 artikel 3, eerste lid UBR waarin mutatis mutandis is bepaald dat deze richtlijn van toepassing is ten aanzien van iedere Nederlander die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan Nederland en diens echtgenote die hem begeleidt of zich bij hem voegt.

Appellante wijst erop dat haar echtgenoot op 30 april 2006 in een andere lidstaat, te weten België, verbleef en dat zij hem vergezelde. Verweerder heeft dit nimmer bestreden. Daarmee staat vast dat de Unieburgerrichtlijn van toepassing is.

Op grond van artikel 6 Unieburgerrichtlijn, door de rechtbank aangehaald in rechtsoverweging 3.6, hadden appellante en haar echtgenoot een ongeclausuleerd verblijfsrecht in België van drie maanden. Afhankelijk van de vraag of deze periode van drie maanden opnieuw is gaan tellen bij het van kracht worden van de Unieburgerrichtlijn op 30 april 2006 of dat de al onder richtlijn 73/148/EEG verstreken twee weken op deze periode in mindering kunnen dan wel moeten worden gebracht, eindigde het verblijfsrecht onder artikel 6 UBR op 15 dan wel 29 juli 2006. Ten onrechte heeft de rechtbank dit miskend met

het oordeel in rechtsoverweging 3.14 dat de beroepsgrond "dat achteraf kan worden vastgesteld dat betrokkene zijn verblijfsrecht in België heeft geactiveerd" ... "naar het oordeel van de rechtbank [dient] te falen" aangezien de rechtbank in haar motivering uitsluitend verwijst naar artikel 7 UBR.

Weliswaar kan het verblijfsrecht van artikel 7 UBR al ontstaan gedurende de periode van drie maanden als bedoeld in artikel 6 UBR, maar dat wil niet zeggen dat als onverhoopt niet zou kunnen worden aangetoond dat aan de voorwaarden van artikel 7 UBR is voldaan het verblijfsrecht van artikel 6 UBR geheel buiten beschouwing kan blijven.

Naar mening van appellante kan niet anders worden vastgesteld dan dat haar echtgenoot van 15 april tot 15 dan wel 29 april 2006 vanwege het recht op vrij verkeer binnen de Europese Unie op basis van zijn primaire hoedanigheid als EU burger rechtmatig in België heeft verbleven. Daarmee was haar verblijf in België als echtgenote in die periode eveneens rechtmatig, hoewel dit in haar ogen in het geheel geen rol speelt gezien de uitspraak van het Europese Hof in de zaak Metock. Het Hof heeft namelijk in punt 58 van dit arrest haar eerdere conclusie in het arrest Akrich uitdrukkelijk herzien.

De echtgenoot van appellante verbleef echter voor medische behandeling in een Belgisch ziekenhuis tot 25 september 2006. Verweerder heeft niet gesteld dat dit verblijf op enig moment onrechtmatig zou zijn geweest. Ook de Belgische autoriteiten hebben nimmer vastgesteld dat deze echtgenoot is opgehouden rechtmatig verblijf te houden omdat hij niet meer zou voldoen aan de in de Unieburgerrichtlijn gestelde voorwaarden. Vaste regel in het EU verblijfsrecht is dat het verblijf rechtmatig is totdat in laatste instantie is beslist dat dit niet (meer) rechtmatig is. In deze zaak is dat dus m.b.t. appellante in ieder geval tot aan uw uitspraak.

De rechtbank oordeelt in rechtsoverweging 3.14 ten onrechte dat de beroepsgrond van appellante m.b.t. het activeren door haar echtgenoot van diens verblijfsrecht dient te falen, waarbij de rechtbank uitsluitend verwijst naar de tekst van artikel 7, eerste lid, onder b, UBR. De rechtbank miskent allereerst dat het recht al ontstaat door de verplaatsing van Nederland naar België (waarbij niet relevant is dat betrokkene toen in een ambulance lag) en bleef gehandhaafd door het aansluitend verblijf in België.

Het oordeel van de rechtbank komt erop neer dat de echtgenoot van appellante voor zichzelf én appellante over voldoende middelen zou hebben moeten beschikt om te kunnen vaststellen dat deze echtgenoot een verblijfsrecht op grond van de Unieburgerrichtlijn zou hebben gehad.

Deze redenering en het daaruit volgend oordeel van de rechtbank is onjuist en onlogisch.

De echtgenoot heeft een <u>eigen</u> recht als hijzelf over voldoende middelen beschikt voor zichzelf.

Appellante heeft het (afgeleid) recht als haar echtgenoot over méér middelen beschikt. Aangezien het verblijfsrecht van appellante op grond van het arrest Metock niet afhankelijk is van haar verblijf bij haar echtgenoot in de andere lidstaat België, betekent dit dat de vraag

naar de meerdere middelen van haar echtgenoot geen relevante is voor de beoordeling van haar verblijfsrecht nu in Nederland. Los van het feit dat appellante kon beschikken over het saldo op de girorekening van haar echtgenoot, over eigen middelen beschikte die zij met haar eigen Visacard kon opnemen en huisvesting genoot bij waarvoor zij met het haar ter beschikking staande geld betaalde.

Met betrekking tot de benodigde middelen miskennen zowel verweerder en de rechtbank dat de situatie in België en die in Nederland volstrekt anders moeten worden beoordeeld.

Als gezegd zijn voor de situatie in België slechts de middelen van belang die de echtgenoot van appellante voor zichzelf nodig heeft.

Voor de situatie na terugkeer in Nederland meent appellante dat de aanwezigheid van middelen geen rol meer spelen. Dit volgt rechtstreeks uit het arrest Eind, waar de heer Eind na zijn terugkeer uit het Verenigd Koninkrijk ongestoord aanspraak kon maken op een bijstandsuitkering zonder dat daarmee zijn rechten teniet werden gedaan en zonder dat het verblijfsrecht van de dochter in gevaar kwam.

De rechtbank toetst evenmins als verweerder de in België beschikbare middelen van bestaan. In rechtsoverweging 2.14 oordeelt de rechtbank ten onrechte dat appellante niet heeft aangetoond dat haar echtgenoot gedurende het verblijf in België aan deze eis, het beschikken over voldoende middelen, heeft voldaan. De rechtbank had behoren vast te stellen dat verweerder heeft nagelaten de hoogte van de in België benodigde middelen te specificeren zodat onduidelijk is aan welke norm verweerder nu eigenlijk heeft getoetst. De rechtbank geeft ook zelf geen norm, laat staan dat ze zelf toetst.

Appellante wijst erop dat de norm in België het zogenaamde leefloon is, hetwelk na een verhoging met 1% wegens indexaanpassing per 1 oktober 2006 voor een alleenstaande (want slechts die norm is hier relevant) € 644,48 per maand bedroeg en voor een persoon die samenwoont met een gezin te zijnen laste bedroeg de norm overigens € 859,31. Appellante verwijst voor deze bedragen naar bijgevoegde brief van 29 september 2006 van de (Belgische) minister van Maatschappelijke Integratie.

Appellante wijst erop dat het hier gaat om een maximumnorm en dat op grond van artikel 8 lid 4 UBR rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van betrokkene(n). Dit hebben verweerder noch rechtbank gedaan en het had wel op de weg van de rechtbank gelegen zulks te toetsen. Zowel de aanvraag, het bezwaarschrift als het verhandelde ter zitting zijn volstrekt duidelijk m.b.t. het standpunt van appellante dat het verblijf van haar echtgenoot in België werd betaald door diens ziektekostenverzekeraar. Appellant verwijst in dit verband naar aanvraag om toetsing aan het gemeenschapsrecht van 28 maart 2007 en de daarbij gevoegde brief van haar echtgenoot van 24 maart 2007, AD5, Polis 2006 CZ ziektekostenverzekering. CZ heeft het verblijf in het UZA te Antwerpen betaald en geaccordeerd.

Appellante wijst erop dat zij al bij de aanvraag alle noodzakelijk gegevens heeft overgelegd. Verweerder heeft in het aanvraagformulier bij punt 2 Doel van het verblijf slechts het volgende heeft gevraagd :

- het document afgegeven door de bevoegde autoriteit waaruit het huwelijk blijkt
- een kopie van het bewijs van rechtmatig verblijf van uw verblijfgever.

De huwelijksakte was aanwezig en het bewijs van rechtmatig verblijf is niet nodig nu het gaat om verblijf van rechtswege.

De door verweerder in de brief van 18 juli 2007 aan appellante gevraagde stukken zijn voor de vaststelling van het verblijfsrecht in België niet relevant. De rechtbank heeft dit in haar oordeel miskend (laatste deel van rechtsoverweging 3.14). Slechts het gevraagde bewijs van inkomen van uw echtgenoot (jaarrekening 2006 en cijfers eerste zes maanden van 2007) zijn financiële gegevens, maar deze zijn door verweerder niet gevraagd met het oog op toetsing van de rechtmatigheid van het verblijf in België, maar ter toetsing van de beschikbare middelen voor het (inmiddels) verblijf in Nederland. Die vraag vloeide voort uit het inmiddels onrechtmatig bevonden standpunt van verweerder m.b.t. de beschikbare middelen. Appellante verwijst naar de uitspraak van 10 april 2008 van het Hof in de zaak van de Commissie tegen Nederland, zaak C-398/06 (JV 2008/223).

In rechtsoverweging 3.16 doet de rechtbank ten onrechte voorkomen dat de echtgenoot van appellant in België voor het verrichten van een economische activiteit in België zou hebben moeten verbleven. Al hetgeen door appellante m.b.t. het bedrijf van haar echtgenoot is overgelegd had slechts tot strekking aan te tonen dat hij economisch actief was voordat hij ernstig ziek werd en dat hij die activiteiten na zijn herstel heeft voortgezet. Dit ter ondersteuning van de stelling dat na terugkeer geen beroep op bijstand hoefde te worden gedaan. Overigens zou het ontvangen van bijstand volgens de uitspraak van het Hof geen beletsel zijn voor het behoud van verkregen rechten uit uitgeoefend vrij verkeer. Appellante verwijst naar het arrest Eind.

Terecht is de rechtbank van oordeel dat appellante in bezwaar terecht heeft aangevoerd dat verweerder in de primaire beschikking ten slechts heeft getoetst aan de richtlijnen die tot 30 april 2006 golden. Ten onrechte oordeelt de rechtbank echter dat verweerder deze omissie in de beslissing op bezwaar echter volledig heeft hersteld. Daarvan is geen sprake. Verweerder noemt in de beslissing op bezwaar de Unieburgerrichtlijn slechts bij haar samenvatting van de door appellante aangevoerde gronden aan gaat in de motivering helemaal niet in op met name artikel 7 UBR. Het oordeel van de rechtbank in rechtsoverweging 3.18 is volstrekt onbegrijpelijk en de rechtbank laat ten onrechte de omissie van verweerder in de beslissing in primo zonder gevolgen. Alleen al deze omissie was voldoende voor vernietiging van de bestreden beslissing. De rechtbank heeft zulks ten onrechte nagelaten.

Horen is een essentieel onderdeel van de bezwaarschriftenprocedure. Het oordeel van de rechtbank in rechtsoverweging 3.19 kan niet door de daaraan ten grondslag liggende motivering worden gedragen en de rechtbank heeft ten onrechte niet vastgesteld dat de hoorplicht is geschonden. Verweerder had juist niet van horen kunnen afzien. Appellante verwijst in dit verband onder andere naar hetgeen zij omtrent het achterwege laten van ene

toetsing aan de sinds 30 april 2006 geldende Unieburgerrichtlijn opmerkte in de alinea hier direct boven.

De rechtbank oordeelt ten onrechte dat verweerder in de beschikking in primo is ingegaan op de beschikbare middelen. Verweerde heeft met name niet gezegd aan welk middelenvereiste dan wel is getoetst en heeft evenmin iets gezegd over de betaling van alle kosten van de echtgenoot van appellant door diens ziektekostenverzekeraar, terwijl juist met de betreffende polis voldaan is aan het middelenvereiste.
Eveneens heeft verweerder in die beschikking ten onrechte gesteld dat de echtgenoot van appellante geen ontvanger van diensten zou zijn en heeft daarmee toetsing aan het middelenvereiste in dat kader geheel achterwege gelaten.

De procedure in beroep.

De rechtbank heeft diverse voorschriften van de Algemene wet bestuursrecht geschonden. Appellante is daardoor in haar belangen geschaad. Ook om die reden komt de bestreden uitspraak in aanmerking voor vernietiging.

Appellante wijst in dit verband op het volgende.
De zitting was op 29 september 2008. De uitspraak is niet binnenzes weken gedaan en de termijn voor het doen van een uitspraak is evenmin (tijdig) verlengd. Er is op 12 november 2008 slechts na een telefoontje van de gemachtigde verteld dat het nog wel even kon duren. De uitspraak op 24 december 2008 is overigens meer dan twaalf weken na de zitting gedaan. Van de zitting van 24 december 2008 is geen proces-verbaal aanwezig (zie brief van de rechtbank van 2 februari 2009) zodat appellante het er voor houdt dat die uitspraak niet in het openbaar is gedaan.